

Arrest

nr. 215 550 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2018 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2018 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 december 2017 dienen de verzoekers, elk afzonderlijk, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 mei 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de beide verblijfsaanvragen onontvankelijk zijn, er wordt voor de eerste verzoeker en voor de tweede verzoekster een afzonderlijke beslissing getroffen. De gemachtigde beslist tevens tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekers.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoekers ter kennis werden gebracht op 23 juli 2018.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in hoofde van de eerste verzoeker. Zij is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2017 werd ingediend door:

S., G.

nationaliteit: India

geboren te B. M. op 01.04.1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheden aan: zijn lang verblijf, zijn integratie, zijn echtgenote en kind verblijven in België, zijn tewerkstelling, de aankoop van een woning, zijn blanco strafblad.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 15.10.2007 te Zweden in het huwelijk trad met een verblijfgerechtigde Slovaakse onderdane. Op 16.10.2007 kwam betrokkene naar België om zijn echtgenote te vervoegen. Op 22.01.2008 diende hij een aanvraag tot vestiging in op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote. Hij werd dezelfde dag ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 14.07.2008 werd hem een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd, omgezet in een F-kaart. Op 07.02.2012 scheidde het echtpaar te Gent uit de echt, overgeschreven in het register van de Burgerlijke Stand op 16.05.2012. Vervolgens trad betrokkene op 22.09.2012 te India opnieuw in het huwelijk met mevrouw K. R.. Zij kwam naar België op 07.12.2012 en diende een aanvraag gezinshereniging in met betrokkene op 29.03.2013. Op 03.04.2013 werd zij ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 09.10.2013 in het bezit gesteld van een A- kaart. Op 03.10.2014 werd hun dochter K. S. geboren te Gent. Op 09.06.2016 bevestigde het Hof van Beroep te Gent het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent van 28.05.2015 waarbij het huwelijk van betrokkene met zijn Slovaakse ex-echtgenote werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. De nietigverklaring van het huwelijk werd op 15.02.2017 overgeschreven in het register van de Burgerlijke Stand. Op 26.04.2017 werd zijn verblijf ingetrokken op basis van artikel 74/20§2 van de wet van 15.12.1980, hem betekend op 21.06.2017.

Betrokkenes verblijfsrecht was aldus van bij het begin aangetast door bedrog en kon op geen enkel moment als rechtmatig worden beschouwd. Gezien het huwelijk ex tunc vernietigd werd, heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht nooit bestaan. "Daar de beslissing tot verblijf nooit heeft bestaan, kan de buitenlandse onderdaan zich niet op zijn frauduleus verkregen verblijf beroepen om een

aanvraag 9bis in te dienen" ("le retrait est une annulation absolue. Tous les effets de l'acte retirés sont supprimés", A. DELBLOND, Abrogation et retrait de l'acte administratif unilatéral, Manuels Larcier, www.madroadm.larcier.com, 19/12/2014 en memorie van toelichting van wetsontwerp van 02.03.2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen). Verzoeker heeft getracht de Belgische overheid te misleiden, doch "fraus omnia corrumpit". Het staat namelijk vast dat de fraude een doorslaggevend element was voor het toekennen van het verblijfsrecht aan betrokkene. Hij heeft de Belgische wet misbruikt door nooit de intentie te hebben om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met zijn Slovaakse echtgenote. Dit blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent van 28.05.2018, bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 09.06.2016.

Wat het argument betreft dat zijn echtgenote en kind in België verblijven, dit kan eveneens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Zijn echtgenote en kind hebben hun verblijfsrecht verloren bij beslissing van 26.04.2017. Aldus verblijven zij heden niet meer legaal in België en kunnen zij samen als gezin tijdelijk terugkeren naar hun land van herkomst. Van een schending van het gezinsleven is er dan ook geen sprake.

Wat het argument betreft dat zijn dochter in België is geboren, dit wordt niet betwist doch dit verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Kinderen van die leeftijd (zijn dochter is heden nog geen 4) hebben nog geen eigen sociaal netwerk kunnen opbouwen en teren op het netwerk van de ouders.

Verzoeker stelt eveneens dat hem in Indië bijna niets of niemand meer rest. Vooreerst wordt deze bewering niet gestaafd aan de hand van enig document. Bovendien verbleef betrokkene immers 28 jaar van zijn leven elders dan in België, zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf.

Verder stelt verzoeker dat hij een blanco strafblad heeft en nooit in aanraking is geweest met de gerechtelijke of politionele overheden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien is het aangaan van een schijnhuwelijk op zich al een schending van de openbare orde.

Wat zijn tewerkstelling betreft (betrokkene staft dit ondermeer aan de hand van zijn arbeidsovereenkomst, loonbrieven, de oprichtingsakte van een restaurant en een getuigenverklaring van zijn werkgever) hierbij dient te worden opgemerkt dat, gelet op de nietigverklaring van zijn huwelijk, betrokkene heden in het bezit dient te zijn van een arbeidskaart en/of beroepskaart om in België te mogen werken. Verzoeker legt deze documenten niet voor en aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de aankoop van een gezinswoning betreft, betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren en de aanvraag in het dienen in het land van herkomst. Zelfs indien hij de woning zou dienen te verkopen, dan nog kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die hen zou verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De elementen met betrekking tot de integratie (ondermeer het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van een cursus maatschappelijke integratie, in het bezit zijn van een getuigschrift heftruck, het hebben van een vrienden- en kennissenkring en het voorleggen van getuigenverklaringen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De overige aangehaalde elementen (prangende humanitaire situatie, kennis van het Nederlands en Engels, werkwiligheid en getuigenverklaringen, niet ten laste van de overheid, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, een grote vrienden- en kennissenkring) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

*De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.
(...)"*

De tweede bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in hoofde van de tweede verzoekster. Zij is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2017 werd ingediend door:

*K., R.
geboren te C. op 28.08.1987*

en als wettelijke vertegenwoordigster van:

*K. S.
geboren te Gent op 03.10.201*

*nationaliteit: India
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheden aan: haar lang verblijf, haar integratie, de geboorte van haar kind in België, haar tewerkstelling en de aankoop van een woning.

Op 22.09.2012 trad betrokkene te India in het huwelijk met de heer S. G., op dat moment legaal verblijvend in België. Zij kwam naar België op 07.12.2012 en diende een aanvraag gezinshereniging in met haar echtgenoot op 29.03.2013. Op 03.04.2013 werd zij ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 09.10.2013 in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 03.10.2014 werd hun dochter K. S. geboren te Gent. Op 09.06.2016 bevestigde het Hof van Beroep van Gent het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent van 28.05.2015 en vernietigde het huwelijk van haar echtgenoot met zijn Slovaakse ex-echtgenote als zijnde een schijnhuwelijk. De nietigverklaring van het huwelijk werd op 15.02.2017 overgeschreven in het register van de Burgerlijke Stand. Op 26.04.2017 werd een einde gesteld aan haar verblijf op basis van artikel 74/21 van de wet van 15.12.1980, haar betekend op 21.06.2017.

Gezien het huwelijk van haar echtgenoot ex tunc vernietigd werd, heeft het huwelijk, het verblijfsrecht van haar echtgenoot en het afgeleid verblijfsrecht van verzoekster nooit bestaan. Betrokkens verblijfsrecht was van bij hert begin aangetast door bedrog en kon op geen enkel moment als rechtmatig worden beschouwd. Het gegeven dat betrokkene hier geen schuld aan treft, doet niets af aan de beslissing tot verlies van haar verblijfsrecht. De fraude door haar echtgenoot was immers van doorslaggevend belang voor het toekennen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Haar langdurig verblijf in België en opgebouwde relaties kunnen dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien verblijf betrokkene immers 24 jaar van haar leven elders dan in België, haar opgebouwde banden en relaties kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat het argument betreft dat haar dochter in België is geboren, dit wordt niet betwist doch dit verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Kinderen van die leeftijd (haar dochter is heden nog geen 4) hebben nog geen eigen sociaal netwerk kunnen opbouwen en teren op het netwerk van de ouders. Bovendien is haar dochter niet schoolplichtig. Aldus kan het kind samen met

haar ouders (haar vader verblijft immers ook illegaal in het Rijk) tijdelijk terugkeren naar India om aldaar een aanvraag in te dienen.

Wat de aankoop van een gezinswoning betreft, betrokkene toont niet aan waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren en de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Zelfs indien zij de woning zou dienen te verkopen, dan nog kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Wat haar tewerkstelling in België betreft, betrokkene legt loonfiches voor van 13.05.2016 tot 30.09.2016/ Deze "korte" tewerkstelling kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Dit toont niet aan waarom zij heden niet tijdelijk terug zou kunnen naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

De elementen met betrekking tot de integratie (ondermeer het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van een cursus maatschappelijke integratie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform ar. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De overige aangehaalde elementen (prangende humanitaire situatie, kennis van het Nederlands en Engels, werkwilligheid en getuigenverklaringen, niet ten laste van de overheid) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

*De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.
(...)"*

De derde bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoeker. Dit bevel is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de heer:

Naam, voornaam: S., G.

geboortedatum: 01.04.1980

geboorteplaats: B. M.

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum.

(...)

"

De vierde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekster. Dit bevel bevat de volgende motieven:

"(...)

Naam, voornaam: K., R.

geboortedatum: 28.08.1987

geboorteplaats: C.

nationaliteit: India

*en als wettelijke vertegenwoordigster van
K. S.*

geboren te Gent op 03.10.2014

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Regelmatig verblijf versterken sedert 26.04.2017, haar betekend op 21.06.2017.

Heden is zij niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat verzoekers reeds langdurig in België wonen, waar zij opnieuw hun leven hebben opgebouwd. Dat hun kind geboren is in België en dat verzoekster opnieuw zwanger is.

Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissingen, verzoekers het land dienen te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekers gepleegde inbreuken.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23 mei 2018, genomen ten aanzien van verzoekers, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel zijn, daar deze enkel als gevolg hebben dat verzoekers recht op hun privé-en gezinsleven, meer bepaald hun verblijf in België, waar zij hun leven opnieuw hebben opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat verzoekers vaststellen dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd tussen verzoekers recht op een privé-en gezinsleven en tussen de dringende noodzaak voor België hun onmiddellijk naar hun land van herkomst terug te sturen.

Dat geenszins in de bestreden beslissingen door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers argumenten in het verzoek 9bis (waaronder het feit dat verzoekers reeds langdurig legaal in België verblijven) geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is dan ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het EHRM verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Dat de verzoekers een gezin vormen met hun kind, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist.

De Raad merkt evenwel op dat de situatie van de verzoekers een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. Het verblijfsrecht van de verzoekers werd immers ingetrokken met twee beslissingen van 26 april 2017. De gemachtigde motiveert in dit verband (in de eerste en de tweede bestreden beslissingen) dat het verblijfsrecht van de verzoekers, gelet op de door de eerste verzoeker gepleegde fraude (eerder schijnhuwelijk met een Slowaaks vrouw), van in het begin was aangetast en dat het op geen enkel moment als rechtmatig kon worden beschouwd. Dit wordt door de verzoekers niet betwist. Hieruit volgt dat de verzoekers, voorafgaand aan hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet over een verblijfsrecht in België beschikten dat hen feitelijk tot het handhaven van het gezins- en/of privéleven in België in staat stelde. In dergelijke omstandigheden dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM te gebeuren. Het EHRM is van oordeel dat er in dergelijke gevallen geen sprake is van een inmenging in het gezins- of privéleven.

In voorliggend geval moet dus onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers betogen, wel degelijk heeft gemotiveerd over en rekening heeft gehouden met hun gezinsleven en met (het belang van) hun kind.

In de eerste en tweede bestreden beslissing wordt immers, onder meer, als volgt gemotiveerd:

"Wat het argument betreft dat zijn echtgenote en kind in België verblijven, dit kan eveneens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Zijn echtgenote en kind hebben hun verblijfsrecht verloren bij beslissing van 26.04.2017. Aldus verblijven zij heden niet meer legaal in België en kunnen zij samen als gezin tijdelijk terugkeren naar hun land van herkomst. Van een schending van het gezinsleven is er dan ook geen sprake.

Wat het argument betreft dat zijn dochter in België is geboren, dit wordt niet betwist doch dit verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Kinderen van die leeftijd (zijn dochter is heden nog geen 4) hebben nog geen eigen sociaal netwerk kunnen opbouwen en teren op het netwerk van de ouders.

Verzoeker stelt eveneens dat hem in Indië bijna niets of niemand meer rest. Vooreerst wordt deze bewering niet gestaafd aan de hand van enig document. Bovendien verbleef betrokkene immers 28 jaar van zijn leven elders dan in België, zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf." (eerste bestreden beslissing)

En:

"Gezien het huwelijk van haar echtgenoot ex tunc vernietigd werd, heeft het huwelijk, het verblijfsrecht van haar echtgenoot en het afgeleid verblijfsrecht van verzoekster nooit bestaan. Betrokkens verblijfsrecht was van bij hert begin aangetast door bedrog en kon op geen enkel moment als rechtmatig

worden beschouwd. Het gegeven dat betrokkene hier geen schuld aan treft, doet niets af aan de beslissing tot verlies van haar verblijfsrecht. De fraude door haar echtgenoot was immers van doorslaggevend belang voor het toekennen van een verblijfsrecht voor betrokkene. Haar langdurig verblijf in België en opgebouwde relaties kunnen dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien verblijf betrokkene immers 24 jaar van haar leven elders dan in België, haar opgebouwde banden en relaties kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat het argument betreft dat haar dochter in België is geboren, dit wordt niet betwist doch dit verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Kinderen van die leeftijd (haar dochter is heden nog geen 4) hebben nog geen eigen sociaal netwerk kunnen opbouwen en teren op het netwerk van de ouders. Bovendien is haar dochter niet schoolplichtig. Aldus kan het kind samen met haar ouders (haar vader verblijft immers ook illegaal in het Rijk) tijdelijk terugkeren naar India om aldaar een aanvraag in te dienen.

Wat de aankoop van een gezinswoning betreft, betrokkene toont niet aan waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren en de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Zelfs indien zij de woning zou dienen te verkopen, dan nog kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Wat haar tewerkstelling in België betreft, betrokkene legt loonfiches voor van 13.05.2016 tot 30.09.2016/ Deze "korte" tewerkstelling kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Dit toont niet aan waarom zij heden niet tijdelijk terug zou kunnen naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen." (tweede bestreden beslissing)

In casu heeft de gemachtigde derhalve geoordeeld dat de verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, die hen verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, niet aannemelijk hebben gemaakt. De gemachtigde stelde hierbij onder meer vast dat de verzoekers samen als gezin tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Omtrent het hoger belang van het kind merkt de gemachtigde op dat het om een zeer jong kind gaat (nog geen 4 jaar oud), dat dergelijk jonge kinderen nog geen eigen sociaal netwerk kunnen opbouwen en teren op het netwerk van de ouders en dat het kind niet schoolplichtig is. Hieruit leidt de gemachtigde af dat ook het kind van de verzoekers samen met hen tijdelijk kan terugkeren naar India om aldaar een aanvraag in te dienen. Over de banden met de Belgische samenleving wordt gesteld dat deze niet vergelijkbaar zijn met de tijd die de verzoekers in hun land van herkomst hebben geleefd zodat ook op dit punt geen buitengewone omstandigheid blijkt die de verzoekers verhindert om hun aanvragen in het buitenland in te dienen.

Het niet weerhouden van buitengewone omstandigheden impliceert meteen dat werd vastgesteld dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat zij het voorgehouden gezinsleven en een privéleven niet elders kunnen leiden, al dan niet tijdelijk en in afwachting van het resultaat van een eventuele aanvraag in toepassing van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het gezins- en privéleven van de verzoekers en het hoger belang van hun kind werd aldus in de beoordeling betrokken en maakte het voorwerp uit van een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM.

*De belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan ligt in de lijn van de rechtspraak van het EHRM, waarin wordt benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).*

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bij het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten tezamen met het onontvankelijk verklaren van deze aanvraag, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert.

In casu dient te worden opgemerkt, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvragen van 26 december 2017, dat er in het geval van de verzoekers enkel sprake is van een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving zodat de verplichting om tijdelijk terug te keren om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verzoekers tonen het tegendeel niet concreet aan. Met hun vage en overwegend rechtstheoretische betoog maken de verzoekers geenszins aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag (cf. EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101) in hun concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven zou schenden.

De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat de tijdelijke terugkeer hun privé- en/of gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake is van een wanverhouding tussen hun belangen (en dat van hun kind) en de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de geldende verblijfsreglementering. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van een gebrek aan motivering of zorgvuldige feitenvinding in dit verband.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoekers betekende beslissingen werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het langdurig legaal verblijf van verzoeker in België, het gezins-en familieleven van verzoekers in België en met het hoger belang van hun kind.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenmin verzoekers werden gehoord aangaande hun gezins-en familieleven in België, aangaande het hoger belang van hun kind en aangaande verzoeksters gezondheidstoestand (zij is zwanger) (cf. stuk 2).

Verzoekers willen dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werden verzoekers naast een onontvankelijkheidsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van

de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dienden gehoord te worden.

De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel is van verzoekers en hun kind.

Uit de verzoekers op 23 mei 2018 betekende beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onvoldoende rekening hiermee heeft gehouden.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekers betogen in hun tweede middel dat de gemachtigde niet zou hebben gemotiveerd waarom er geen rekening dient te worden gehouden met het langdurig verblijf in België, met het gezins- en familieleven van de verzoekers en met het hoger belang van hun kind. Dit betoog mist feitelijke grondslag. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd ten aanzien van het langdurig verblijf in België, het gezins- en familieleven van de verzoekers en het hoger belang van hun kind. De verzoekers laten na om aan te geven waarom de weergegeven motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. De verzoekers beroepen zich voorts op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, die werden getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, beslissingen tot verwijdering uitmaken in de zin van artikel 1, 6° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr.

41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Waar de verzoekers verwijzen naar de medische toestand van de tweede verzoekster, naar hun gezinsleven in België en naar het hoger belang van hun kind, merkt de Raad in de eerste plaats op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde verplicht zou zijn om in de akte van de verwijderingsmaatregelen zelve een uitdrukkelijke motivering hieromtrent op te nemen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de bestreden bevelen, heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Hoger werd reeds vastgesteld dat in de beslissingen van 23 mei 2018 houdende de onontvankelijkheid van de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk werd gemotiveerd waarom de (eventueel tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst geen belemmering vormt voor het gezins- en familieleven van de verzoekers en het hoger belang van hun kind. Aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum werden getroffen, kan niet worden betwist dat de gemachtigde "*bij het nemen van de beslissing(en) tot verwijdering*" wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. De verzoekers brengen thans geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat het onderzoek, zoals weergegeven in de 9bis-beslissingen, op deze punten niet zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier bevindt zich bovendien een nota van 23 mei 2018 waarin de gemachtigde het volgende stelt: "*Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): (...) 3) gezondheidstoestand: → geen elementen*". Bij hun verzoekschrift voegen de verzoekers thans een medisch attest van 6 augustus 2018, waarin wordt gesteld dat de tweede verzoekster zwanger, met een uitgerekende bevallingsdatum op 17 december 2018. Dit attest dateert echter van twee en een halve maand ná het treffen van de thans bestreden beslissingen. Er valt dan ook niet in te zien hoe de gemachtigde hiermee rekening kon houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid dan ook overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Bovendien maken de verzoekers geheel niet aannemelijk dat zij op de datum van de bestreden beslissingen zelf reeds op de hoogte zouden zijn geweest van de thans geattesteerde zwangerschap. De voorziene bevallingsdatum is 17 december 2018, zodat het zeker geen evidentie is dat deze zwangerschap reeds medisch zou zijn vastgesteld op 23 mei 2018. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de zwangerschap van de tweede verzoekster een medisch gegeven betreft waarmee de gemachtigde op het moment van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk rekening kon houden. De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de gemachtigde ten onrechte vaststelde dat er geen medische gegevens voorlagen in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht werd niet aangetoond.

3.2.3. De verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 41 van het Handvest.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekers kunnen zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Het recht om te worden gehoord maakt evenwel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

In casu moet erop worden gewezen dat de verzoekers in hun verblijfsaanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid waren om alle volgens hen dienstige elementen en/of stukken aan te brengen. In deze omstandigheden, en waar de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten op dezelfde dag werden getroffen als de beslissingen waarbij de verblijfsaanvragen onontvankelijk werden verklaard, maken de verzoekers niet concreet aannemelijk dat het bestuur hen nog bijkomend had moeten horen. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt immers dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 tem 70).

Zoals hoger reeds meermaals werd toegelicht, heeft de gemachtigde bij het nemen van de eerste en tweede bestreden beslissing, uitdrukkelijk toegelicht waarom een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst het gezins- en familieleven niet in de weg staat en waarom er ook voor het kind van de verzoekers geen belemmering is om samen met de ouders terug te keren. In de hoger genoemde nota van 23 mei 2018 wordt omtrent het hoger belang van het kind nog toegevoegd dat het in het belang is van het kind om de ouders te volgen. De verzoekers brengen geen enkele concreet element naar voor die deze beoordeling kan weerleggen of in een ander daglicht kan plaatsen. Waar de verzoekers stellen dat zij niet werden gehoord omtrent de zwangerschap van de tweede verzoekster, laten zij na aan te tonen dat deze zwangerschap reeds zou zijn geattesteerd of dat zij zelf hiervan reeds op de hoogte waren op de datum dat werd beslist tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Met het vage en overwegend rechtstheoretische betoog en met de eigen overtuiging dat de bestreden bevelen nadelig zijn voor henzelf en voor hun kind, tonen de verzoekers dan ook niet aan er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekers *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten alsnog hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekers beroepen zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Zij betogen dienaangaande als volgt:

“Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing opwerpt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, ni. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat alle elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn (maar behoren tot de gegrondheid) en niet zouden verantwoord worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat verzoekers bovendien verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïndiceerd door het voornoemd artikel 9, alinéa 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïndiceerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing; dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004/van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om

dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [...]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze, gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekers werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu de door verzoekers aangehaald punten afgewezen worden met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotieoe, aeikke of aestandaardiseerde motiverinaen zijn afdoende zijn".

Dat in casu de onontvankelijkheidsbeslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers hun volledige bestaan hebben opgebouwd in België (waaronder ook de aankoop van hun eigen gezinswoning, medeoprichting van een restaurant,...), zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun reeds aangetoonde werkwiligheid, hun in België geboren dochter,... geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat, gelet op hun langdurig legaal verblijf in België, hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving en hun in België geboren dochter, aan verzoekers niet kan verweten worden dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

3.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het derde middel duidelijk blijkt dat dit middel enkel is gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissingen, dit zijn de beslissingen van 23 mei 2018 waarbij de aanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard.

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste en tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, worden weergegeven op basis waarvan deze beslissingen werden genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens concreet toegelicht waarom hij meent dat uit de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de in de eerste en tweede bestreden beslissing voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Immers worden in deze beslissingen alle gegevens die in de respectievelijke verblijfsaanvragen als buitengewone omstandigheden werden naar voor geschoven, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. De verzoekers houden onterecht voor dat de gemachtigde zich zou hebben beperkt tot de loutere stelling dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Tevens wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de integratie niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. De Raad verwijst dienaangaande naar de volgende motieven:

“De elementen met betrekking tot de integratie (ondermeer het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van een cursus maatschappelijke integratie, in het bezit zijn van een getuigschrift hefttruck, het hebben van een vrienden- en kennissenkring en het voorleggen van getuigenverklaringen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” (eerste bestreden beslissing)

En:

“De elementen met betrekking tot de integratie (ondermeer het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van een cursus maatschappelijke integratie) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform ar. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” (tweede bestreden beslissing)

Deze motieven moeten telkens worden gelezen in samenhang met het hoofdmotief dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”*

Zodoende komt uit de eerste en tweede bestreden beslissing duidelijk naar voor dat de integratie geen buitengewone omstandigheid vormt omdat zij een element van de gegrondheid betreft dat het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verzoekers tonen niet aan waarom deze motivering niet afdoende zou zijn.

De formele motiveringsplicht houdt verder niet in dat de gemachtigde in haar beslissingen zou moeten duiden welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden worden aanvaard. Het volstaat dat zij verduidelijkt waarom zij de ingeroepen omstandigheden niet als dusdanig aanvaardt.

De verzoekers tonen niet aan waarom de uitgebreide motivering, zoals weergegeven in de door hen betwiste beslissingen, gelet op de gegevens van de aanvraag en gelet op de toepasselijke wettelijke

bepaling (artikel 9bis van de vreemdelingenwet), niet zou volstaan om de redenen te kennen waarom de elementen van hun aanvragen niet als een buitengewone omstandigheden worden aanvaard.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

3.3.3. In de mate dat de verzoekers voorhouden dat bepaalde motieven niet correct zijn en dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout maakte, voeren zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek betreffende de hierboven genoemde beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden gevoerd in het licht van de wettelijke bepalingen die in de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn, dit is *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager(s) naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dit neemt echter niet weg dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, op de aanvrager(s) zelf rust.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat de verblijfsaanvragen daarom onontvankelijk zijn.

De verzoekers betogen dat hun integratie ten onrechte niet wordt beoordeeld in de fase van de ontvankelijkheid van hun aanvraag. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat de beoordeling van de gemachtigde, dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad wijst erop dat de verzoekers in dit opzicht niet dienstig kunnen verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu zij niet aantonen dat de omstandigheden, zoals deze zich voordeden in de door hen aangehaalde zaken, gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. In het door de verzoekers uitvoerig geciteerde arrest van 2004 bevestigde de Raad van State trouwens dat een goede integratie geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Er werd enkel een uitzondering gemaakt voor activiteiten in België van algemeen belang of reeds aangegane engagementen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld die dreigen te worden verbroken, waarvan *in casu* geen sprake is. De verzoekers laten na om *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen alsnog onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De verzoekers weerleggen de vaststellingen van de gemachtigde dan ook niet.

De verzoekers volharden tot slot in hun stelling dat de door hen ingeroepen elementen het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst, om daar de verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Met deze kritiek stellen zij hun beoordeling in de plaats van de beoordeling van de gemachtigde. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding

van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE